

Đi mãi rồi cũng quay về

Mọi được xác định là đôi trai gái đang đèo nhau trên chiếc xe Attila màu trắng. Huy bảo em: "Chuyến này để thằng Quân ghi điểm, vợ chồng mình chỉ đi đằng sau xem thôi."

1. Một chuyến ăn hàng.

Mọi được xác định là đôi trai gái đang đèo nhau trên chiếc xe Attila màu trắng. Huy bảo em: "Chuyến này để thằng Quân ghi điểm, vợ chồng mình chỉ đi đằng sau xem thôi." Em gật đầu.

Đã lâu rồi, em chẳng còn ham hố gì chuyện tham gia cả. Tự nhiên thấy chán thôi. Tự nhiên em cảm thấy vô nghĩa đến kinh khủng. Chẳng giống em hồi trước đây chút nào cả. Hồi trước, em mê mẩn cái cảm giác ngồi sau xe Huy mỗi chuyến "ăn hàng". Cái cảm giác hồi hộp, háo hức đầy nguy hiểm song cũng vô cùng phấn khích mỗi khi giật được một cái túi xách và rập người ôm Huy mặc cho gió vù vù hai bên tai, mặc cho chiếc xe lắc điên đảo, có khi rập cả xuống sát đường.

Sự phấn khích ấy mỗi ngày một teo tóp và gần đây thì nó đã thành sự chán chường. Phải, em đã hết phấn khích rồi. Huy cũng ít trực tiếp tham gia. Hầu như là để đám đàn em thực hiện. Huy và em chủ yếu là đi theo và nếu cần sẽ vờ như là những người tốt bụng, giữ xe nạn nhân lại, vờ hỏi han, tạo điều kiện cho đám đàn em bỏ chạy.

Quân nhận tín hiệu từ Huy, về số, rờ ga và lao vút tới áp sát chiếc xe Attila. Mục tiêu là túi đựng laptop để dưới chân chàng trai đang đèo. Quân áp sát và rất nhanh, giật phăng chiếc túi. Chiếc xe Attila chòng chành. Cô gái ngã xuống. Chàng trai cũng chơi vơi. Mọi thứ diễn ra rất nhanh. Quân đã lướt nhanh hơn cả. Huy và em theo đúng kịch bản sẽ áp sát và vờ làm người tốt, xuống đỡ xe cho đôi trai gái ấy.

- Anh chị có sao không? Có bị mất cái gì không? – Huy vồn vã ra vẻ vô cùng lo lắng.

- Tôi... Cái laptop.... – Người con trai vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Em cũng xuống đỡ cô gái. Chàng trai kia sau khi hoàn hồn cũng đã quay sang cô gái:

- Em có bị sao không? May quá, mất laptop có thể mua lại được chứ em không sao là may rồi!

Em bỗng cảm thấy ám áp kỳ lạ trước cảnh chàng trai lo lắng cho cô gái. Em bắt giắc nhìn sang Huy. Yêu Huy gần ba năm rồi, chưa khi nào em nhận được sự quan tâm như cô gái này. Huy không để ý. Huy còn mãi nhìn xem Quân đã chạy thoát chưa? Cô gái xoa xoa phải phui lại áo quần rồi lắc đầu:

- Em không sao...

Chàng trai quay qua em:

- Cảm ơn cô và anh đây! Chúng tôi không sao rồi!

Em cũng chẳng nói gì. Đôi mắt chàng trai ấy ám áp biết bao. Nó khiến em nao nao một cảm giác như thể say rượu vậy. Huy thở dài:

- Dạo này trộm cắp cướp giật như ranh vậy! Trong laptop của anh chị bị mất, có nhiều tài liệu quan trọng lắm không?

Chàng trai cười buồn lắc đầu:

- Cũng không sao anh ạ! Cửa đi thay người vậy! Cảm ơn anh chị rất nhiều!

Huy không nói gì nữa, hát hàm cho em. Em cun cút leo lên xe Huy. Và đi.

2. Bí mật trong chiếc laptop.

Huy đèo em về quán cà phê Unicorn's – nơi tập kết của cả nhóm. Đến nơi, Quân đã về từ lâu rồi. Đám đàn em gần chục đứa đều ngồi quây quần và xem chiến lợi phẩm. Cái túi giật được có chiếc laptop và một đồng sách, truyện. Em bảo em lấy đồng sách truyện. Túi Quân bật máy lên kiểm tra. Máy vẫn còn mới. Quân bảo:

- Con này bán cũng phải vài củ đấy anh Huy nhỉ?

Huy gật đầu:

- Bán đi! Cho chúng mày chia nhau hết. Thằng Quân được bốn phần, sáu phần còn lại chia đều cho cả bọn.

Tụi Quân rồi rít cảm ơn đại ca. Em thừa biết, Huy cũng như em, cả hai chẳng ham hố tiền bạc. "Ăn hàng" chỉ là một thú vui của cả Huy và em.

- Oa, thằng này tên là Tuấn, sinh viên năm thứ hai trường Xây Dựng anh Huy ạ! Con bé bạn gái nó ngon quá thể! Đẹp lòng lộn ý!

Huy quay lại, thằng Tiến đang mở laptop và xem bộ ảnh trong máy. Huy cũng ghé mắt nhìn. Thằng Tùng bảo:

- Con bé này em biết! Nhà nó cũng gần nhà em. Nó tên là An...

Thằng Tiến gật gật đầu:

- Đúng rồi! Con bé này tên là An. Toàn bộ ảnh đều ghi An Yêu này.

Huy xem từng tấm ảnh và cười hô hô:

- Ngon vãi lượm! Em này mà tham gia thi các cuộc thi người đẹp nhất định cũng phải vào top 10.

Thằng Quân vẫn đang sững sờ ghi điểm với đại ca nên nói vuốt đuôi:

- Hay đại ca đóng vai người tốt của nó đi!

Nói xong, nó bỗng nhớ ra là còn có mặt em – bạn gái chính thức của đại ca nó, nó len lén nhìn em. Em cũng mặc kệ. Em chẳng ghen. Huy vốn là vậy rồi. Em đã quá quen với việc Huy ăn nói chẳng coi em ra gì như vậy. Huy luôn tự cho rằng mình là đại ca nên tất cả đều phải chấp nhận Huy, trong đó có em. Huy vẫn mãi mê xem ảnh:

- Đẹp thật! Ban nãy gặp trực diện, tao mãi để ý xem thằng Quân đã chạy xa chưa mà quên nhìn kỹ.

Em cầm mấy cuốn sách và bỏ ra ngoài. Bên trong, giọng thằng Tiến the thé lên:

- Có clip này anh Huy! Biết đâu clip sex anh chàng Tuấn với con bé An này...

3. Đại ca làm người tốt

Huy bảo:

- Vợ có ghen không đây?

Em cười nhếch mép:

- Chồng có đủ hấp dẫn không đây?

Huy búng đốt thuốc hút dở ra cống:

- Với ai chứ với em bé này thì chồng búng tay là đổ.

Em không đáp. Em biết Huy đủ khả năng ấy. Huy đẹp trai, khéo ăn nói (khi cần phải tà lura một em nào đó), giàu có và biết lăm trò cưa cẩm. Em chỉ thấy miệng mình tê dại như ngậm hàn the vậy. Và em lại thờ dài. (Có vẻ đạo gàn đây em chúa là ưa chuộng sự thờ dài).

Ba năm trước, em gặp Huy trong một quán bar. Đó cũng là lần đầu tiên em vào quán bar. Hồi đó, bố mẹ em đang căng thẳng và chuẩn bị lòi nhau ra toà. Em sốc lắm nên chui vào một cái bar để uống rượu. Huy chặn đất em từ lần đó.

Em theo Huy đi "ăn hàng", cướp giật như một cách thoả thuê cho những bế tắc và đau đớn trong em. Rồi bố mẹ em cũng bỏ được nhau. Bố thì cứ nghĩ em về sống với mẹ và dượng, mẹ thì cứ nghĩ em đang sống với bố và dì. Thế nên, thỉnh thoảng em hết tiền là chạy sang bố vợ một năm, về bên mẹ vợ thêm năm nữa. Hàng tháng, hai cụ rút tiền vào tài khoản của em đều như vắt chanh. Em chẳng dùng mấy vì có Huy bao hết rồi. Huy cũng chẳng khác em là mấy, bố mẹ cũng bỏ nhau, Huy nay đây mai đó, tiền tiêu chẳng hết.

- Chồng đi nhé, vợ! Sau muộn nhất là một tuần, chồng sẽ cưa đổ em bé ấy rồi lại về với vợ!

Huy chào em mà chẳng cần chờ nghe em trả lời. Huy tót sang đường. Cô bé tên An kia đang đứng nói chuyện cùng mấy người bạn. Huy đến. Đưa cho An cái laptop. Huy đã bỏ ra mười lăm triệu đồng để mua lại chiếc laptop ấy dùng làm quà làm quen với cô bé tên An kia. Em ở tít bên này không nghe thấy Huy nói gì, nhưng em biết, bài của Huy là gì. Sẽ là trả lại laptop và xin số điện thoại cô bé tên An đó. Rồi, bước hai sẽ là rủ rê cô bé đó.

Huy có quá nhiều lợi thế để khiến cô bé đó quên bằng anh chàng sinh viên bạn trai của mình. Một khi đại ca đã làm người tốt thì cũng phải cỡ đại ca của người tốt.

Em cũng thấy kỳ lạ cho chính bản thân mình. Tại sao em không ghen? Vì em là người phụ nữ mạnh mẽ hay vì em chẳng hề yêu Huy? Có lẽ, em với Huy cũng chỉ bèo bọt gặp nhau vậy. Em cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc sau này lấy Huy làm chồng cả. Mà cũng chẳng phải xa xôi đến vậy, chỉ cần nghĩ đến ngày mai thôi, ngày mai, em muốn làm gì với Huy? Chịu thôi, em chịu đây! Suốt ba năm sống cùng Huy, em chưa bao giờ đặt ra câu hỏi này bởi nó sẽ không bao giờ có câu trả lời cả. Với Huy, em sống không có ngày mai.

4. Buổi sáng mới

Sau bao ngày trời mây xám xịt, xám xịt và trĩu nặng, hôm nay, trời bắt đầu hưng hửng nắng. Là nắng mới. Em dậy sớm hơn mọi ngày và không phải trên chiếc giường bừa bộn tàn thuốc, đồ ăn, rượu... Em thức giấc trên chiếc giường màu hồng tinh tươm cùng bộ ga trắng muốt. Thức sớm đến độ chị giúp việc luống cuống:

- Cô dậy sớm vậy, tôi chưa kịp làm xong đồ ăn sáng nữa...

Em mỉm cười nheo mắt nhìn những vạt nắng loà xoà tràn qua ô cửa sổ phủ đầy trên nền sàn gỗ. Không phải lần đầu tiên em ngủ tại nhà mình trong suốt ba năm qua. Những đợt Huy đi chơi cùng đám chiến hữu,

những đợt hai đứa cãi nhau, em vẫn trở về nhà em để ngủ. Song lần nào cũng là say khướt và tỉnh giấc khi đã một, hai giờ chiều. Đêm qua, em đã không uống rượu lúc về nhà. Huy có lẽ đang bay nhảy với cô bé tên An kia ở Hạ Long rồi. Hôm qua, em cũng đã gặp lại anh chàng tên Tuấn kia.

Hôm qua, cô bé tên An chính thức nói lời chia tay với anh chàng Tuấn để đi theo chàng bạch mã hoàng tử mới. Em biết vậy nên đã cố tình đón lõng anh chàng thất tình này. Tự nhiên em thấy tội tội cho anh chàng. Em muốn an ủi anh chàng ấy mặc dù đó chẳng phải là việc nên làm.

Chỉ cần nhắc vài câu, anh chàng đã nhớ ra em. Và chỉ cần bịa tạc ra câu chuyện Huy bỏ rơi em để đến với cô bé tên An kia. Vậy là xong, đồng bệnh tương lân, em và anh chàng tên Tuấn ngồi với nhau cà phê cà pháo như thể đã thân thiết lắm vậy. Mới tám giờ tối, Tuấn đã đưa em về nhà. Tuấn bảo: "Nếu sáng mai em rảnh, anh mời em đi ăn sáng nhé!" Em gật đầu.

Chờ Tuấn đi rồi, em móc điện thoại định gọi cho lũ đàn em rủ lên bar nào đó chơi như mọi khi. Nhưng chưa kịp gọi thì đã thấy tin nhắn của Tuấn: "Cảm ơn em về một bữa cà phê khi lòng đang buồn nhất. Thật lòng, em xứng đáng được hạnh phúc nhiều hơn. Anh mong lắm, Tuệ ạ!". Tự nhiên, em mềm nhũn người đi. Em quyết định vào nhà, ăn tối cùng bố dì. Bữa cơm tối ấy, bố thì vẫn vậy, chỉ hơi ngạc nhiên một tẹo. Còn dì thì cuống cả kê lên, tíu tít vui mừng lắm. Có lẽ em đang buổi mềm lòng. Có thể thôi mà em cũng cảm động.

"Em dậy rồi!"- Em nhắn một tin cho Tuấn. Tin vừa báo gửi thành công thì điện thoại đã reo. Tuấn gọi. Em bắt máy:

- Dạ! Em đây anh! (Em mà tỏ non thì cứ gọi là chẳng cần kính lão)

- Anh... Anh... đang đứng chờ dưới cổng nhà em...

- Ồi, anh đến nhanh thế?

- Ờ... ờ... tại vì... tại vì...

- Thôi được rồi, chờ em đánh răng rửa mặt cái đã, nhé, anh!

- Ờ... ờ...

Lâu lắc rồi em mới gặp lại cái cảm giác nguyên sơ đến vậy. Lâu lắc rồi mới có người đáp lại em một cách lúng túng và ấp úng đến vậy. Em soi gương và nhận ra đôi má mình cũng đang ửng đỏ cả lên. Có lẽ, Tuấn đã đứng dưới nhà em chờ lâu lắm rồi.

5. Cà phê nhạt

Quán cà phê Tuấn đưa em đến hoá lại là chính cái quán Unicorn's. Ban đầu em không định vào đâu, nhưng thấy Tuấn đang rất háo hức muốn giới thiệu quán cà phê ấy cho em mà em không nỡ làm Tuấn mất vui. Em biết, tụi Quân, Tiến, Tùng... đàn em của Huy vẫn hay ngồi ở đó. Nhưng em vẫn đi vào.

Tuấn chọn một cái bàn ngoài ban công. Nắng mới phủ vàng ươm chiếc bàn gỗ trần. Lúc em đi vào, tụi thằng Quân định đứng dậy chào em nhưng em lờ mắt, tụi nó thấy Tuấn đi trước em nên hiểu ra. Thằng Quân láo toét nháy mắt em như thể muốn nói: Bà chị này chơi được đấy! Ông anh của bạn gái, bà chị của bạn trai. Em mặc.

Hai đứa ngồi đối diện nhau. Tuấn bảo:

- Hôm nay em xinh quá, Tuệ ạ!

Em cảm thấy lòng mình hân hoan. Cũng lâu lắm rồi em mới nhận được một lời khen.

Hôm nay, em đúng là đẹp thật. Em từ bỏ quần jean, chuyển qua mặc một chiếc váy voan màu tím nhẹ, cổ quàng một chiếc khăn cũng màu tím nhưng đậm hơn một chút. Hôm nay, em quả thật đẹp hơn lên rất nhiều. Em có "make up" một tẹo. Đôi guốc trắng lâu lắc rồi em chưa đi, hôm nay em mới dùng lại. Tóc búi cao. Lúc sáng, dì gặp em ở cầu thang đã ngỡ ngàng. Dì bảo: "Con đẹp quá!" Và còn nháy mắt với em khi thấy em leo lên sau xe của Tuấn. Là Tuấn, thư sinh chứ không phải là Huy- công tử lấc cấc. Ngay sau đấy dì nhắn tin vào máy em: "Chúc mừng con! Anh chàng đó được đấy! Nếu cảm thấy đã sẵn sàng thì mời chàng về nhà mình dùng cơm trưa nhé. Trưa nay dì làm món nộm sứa đấy!".

Em nhắn lại: "Chưa đến lúc dì ạ! Con cảm ơn dì". Một cách rất thành thật, với dì.

- Anh Tuấn kể chuyện giữa anh và bé An đi! – Em đánh trống lảng.

Tuấn chột khựng lại. Vết thương có lẽ còn chưa đủ thời gian để chữa lành. Tuấn cười khổ sở đáp:

- Anh với bé An quen nhau hồi bé An mới học lớp mười còn anh học lớp mười hai. Thật ra, anh thấy anh cũng là cái loại nhạt nhẽo. Suốt hồi bắt đầu quen đến khi yêu nhau và cho đến tận hôm qua, khi An nói lời chia tay, anh chẳng thấy anh khác đi gì cả. Việc An đề nghị chia tay, anh còn nghĩ nó là hơi muộn. Lẽ ra An nên đề nghị chia tay sớm hơn.

- Tại sao lại thế? Em đâu thấy anh Tuấn nhạt nhẽo gì đâu?

- Vì Tuệ mới quen anh nên chưa biết đấy thôi! Hoặc cũng có thể, anh và An giống như một thói quen đúng hơn là một đôi yêu nhau.

- Vậy mà hôm anh bị giật mất cái laptop, em thấy anh quan tâm đến bé An thế kia mà?

- Ừ, chỉ được cái miệng vậy thôi! Đàn ông mà, đôi khi nói theo mẫu câu mà lòng thì chẳng nghĩ xa đến vậy!

- Em nói thật, em cũng chỉ mong Huy có thể nói với em được như anh thôi, anh Tuấn ạ!

- Huy đối xử với em thế nào?

- Tốt! Thật! Nhưng không được khéo như anh đâu.

- Huy với bé An có vẻ hợp nhau hơn là Huy với em và An với anh.

- Vâng! Mong là vậy!

- Giờ này, chắc Huy đang vui vẻ vô cùng bên An đấy! Em có ghen không, Tuệ?

- Em á? Còn anh?

- Anh ghen sao được khi bên cạnh anh bây giờ là một cô gái còn đẹp hơn cả An?

- Anh lại đùa rồi!

Em cười mà lòng bỗng dưng tỉnh lặng. Cốc cà phê quán Unicorn's hôm nay pha nhạt quá thì phải. Có lẽ hôm nào đó, em sẽ nhắc ông chủ quán này.

6. Trở về

Tuấn đèo em về đến tận cửa nhà. Em xuống xe và cười toe toét:

- Cảm ơn anh về buổi sáng cà phê nhé! Hứa với em, khi nào kiếm được một bạn gái mới thay thế bé An thì báo lại cho em nhé! Em cũng hứa với anh là sẽ báo cho anh đầu tiên đấy!

Tuấn nhìn em thật lâu rồi cũng nhoẻn miệng cười:

- Được! Anh hiểu mà! Chúng mình sẽ vượt qua nỗi buồn này, phải không?

Em gật đầu, giờ ngón tay út ra. Nghéo tay. Tuấn giữ ngón tay út của em một lúc rồi mới buông. Tuấn quay xe. Em nhìn theo bóng Tuấn khuất giữa đám đông xe cộ, rồi mới vào nhà.

Trước khi vào nhà, em lấy máy điện thoại ra. Nhắn cho Huy một cái tin: "Tạm biệt anh và tạm biệt những tháng ngày sống thừa. Em trở về rồi. Đi mãi rồi cũng quay về thôi, anh nhỉ? Giữ sức khỏe anh nhé! Mà này, khi anh đóng vai người tốt, anh rất dễ thương đấy! Có vẻ anh hợp với vai ấy hơn. Cho em gửi lời hỏi thăm bé An".

Em thấy bụng mình sôi òng ọc vì đói. Trưa nay, em bỗng thèm da diết được thử món nộm sứa của dì. Chỉ vậy thôi!